

ambt der zendingen te vereenzelvigen met dat der predikanten in het vaderland.

Dit blijkt zeer duidelijk op het zendingscongres, dat volgens opdracht van de Voorloopige Synode van Nederduitsch Gereformeerde Kerken in Jan. 1890 te Amsterdam gehouden werd, en dat, behalve door 75 afgevaardigden uit 249 vrijgemaakte Kerken, bijgewoond werd door de Professoren Kuyper en Rutgers, door Dr. Wijnmalen, en door den heer Van Marle als vertegenwoordiger van de Ned. Ger. Zendingsvereen. Ook waren daar Di. Gispens en Van der Valk, als gedeputeerden van de zendingscommissie van de Chr. Geref. Kerk, benevens een vrij groot aantal belangstellenden uit Amsterdam en elders, ook Ds. Lion Cachet behoort tot de aanwezigen.

Op de tweede samenkomst van dit congres werd door Dr. Kuyper een principiële referaat gehouden over „Zending”. Hij ontwikkelde daar in een 27-tal stellingen zijne opvatting over het wezen der Zending, voorts over de zending in praegnanten zin (als arbeid onder nog ongedoopten), in de derde plaats over de juiste methode; en in de 4e of laatste groep, (stellingen 23-27), handelt hij over het ambt van den zendingeling.

Daar zegt Dr. Kuyper in de eerste plaats, dat een zendingeling onder Joden of heidenen een ambt bekleedt niet ongelijk aan dat van den evangelist.

In zijn tweede stelling over dit ambt zegt hij voorts: Een zendingeling, die bij een geïnstitueerde Kerk als Dienaar des Woords optreedt, houdt op zendingeling te zijn. Van zulk een dienaar des Woords, die geen zendingeling meer is, zegt hij verder, dat deze niet meer door de Moederkerk bezoldigd moet worden.

Terwille van de mogelijkheid, dat een zendingeling later als dienaar des Woords van een geïnstitueerde Kerk zal hebben op te treden, acht hij het wel wenschelijk, dat zendingelingen vóór hunne uitzending onderzocht en beroepbaar gesteld zullen worden; maar daarenboven, dat zij namens de Kerken opdracht en volmacht ontvangen om onder een bepaald aan te wijzen volk de Wet en het Evangelie te prediken, door den H. Doop de bekeerden in het Genadeverbond in te lijven, en de Gedoopten tot Kerken te vergaderen.

In zijn toelichting op de eerste stelling over het zendingelingsambt redeneert Dr. Kuyper aldus: Een wezenlijke zendingeling moet een ambt bekleeden. Welk ambt? Neemt men drie vertakkingen in het ambt, dan behoort dat der zendingelingen ongetwijfeld tot den eersten tak: den ministeriële. In den tijd, waarin het N. T. geschreven werd, had men: Profeten, apostelen, evangelisten en herders en leeraars. Buiten Markus en Lukas kent de Schrift evangelisten, die geroepen zijn tot de verkondiging des evangelies van plaats tot plaats. Hun taak is: bediening des Woords aan ongedoopten, en niet gebonden aan een bepaalde plaats. Onze zendingelingen kunnen niet op één lijn gesteld worden met de evangelisten, die met de apostelen werkten, maar er is toch zoo groote overeenkomst, dat we hen liever dan zendingelingen evangelisten zouden noemen, dewijl hun arbeid ophoudt met den doop, en niet gebonden is aan een bepaalde plaats.

In de discussie over deze stellingen maakt Prof. Rutgers wel bezwaar tegen de benaming der zendingenarbeiders als evangelist, maar hij doet dit niet om daarvoor den naam predikant in de plaats te stellen. „Ik vrees”, zegt hij, „als wij nu van evangelisten zouden spreken, misverstand. Ook hebben wij nu eenmaal het woord zendingeling”.

Overigens werd de stelling, die voor den zendingeling een afzonderlijk ambt eischte, door niemand aangevallen. Integendeel, op hetzelfde Congres laat Ds. Lion Cachet zich aldus uit: „De vier zendingelingen, die thans op Midden-Java in verband met onze Vereeniging arbeiden, zijn „zendingelingen”, predikers van het Woord onder de heidenen en Mohammedanen, en niet „herders en leeraars”. Hun roeping is visschers der menschen te zijn; om het evangelie te prediken; en daar, waar de Heere harten opent om op het Woord acht te nemen, Kerken te planten. Doch zij zijn geen herders en leeraars bij de door hen gestichte, of andere, bijzondere Kerken”.

Dr. Wagenaar spreekt op dat congres ook in denzelfden geest. (blz. 84 van de Acta).

Dr. L. H. Wagenaar, in zijn referaat over: De Arbeid der Ned. Geref. Kerken, in verband met de Zending in Nederland, zegt waar hij handelt over de opleiding: De zendingelingen hebben een opleiding noodig grondiger en omvangrijker dan de bedienaren des Woords. Voor onze zendingelingen worde opleiding gezocht aan de Vrije Universiteit. Het is geen best teeken, dat onder de studenten der V. U. nog niemand is, die zich aangegrepen gevoelt, om als evangelist tot de heidenen te worden gezonden.

Eveneens spreekt hij over de bevestiging tot zendingeling onder heidenen en Mohammedanen. En even verder: Na zijne uitzending verzorgen de Kerken hem van al het noodige. Zij blijven voor hem zorgen, zolang hij predikende en doopende evangelist blijft.

In zijn Tractaat der Reformatie huldigt Dr. Kuyper ook diezelfde opvatting van het zendingelingsambt, als hij daar zegt (par. 11, blz. 19): Waar te mid-

den der heidenwereld nieuwe Kerken aan het opkomen zijn, verloont de zendingeling nu nog de eenheid van het ambt in zijn persoon, doordien hij prediker, bestuurder en armverzorger tegelijk is. Ditzelfde geldt volgens Dr. Kuyper niet van het ambt van den dienaar des Woords in de Gemeente, die den ouderling en den diaken naast zich heeft, elk voor zijn bijzondere taak.

9. Uit het bovenstaande blijkt, dat al is het evangelistenambt gedurende de eerste eeuwen langzamerhand schuif gegaan, er in de latere eeuwen evenzeer een speciaal ambt voor de zending is opgedoken; een ambt, dat op het terrein der Protestantische Christenheid, zoowel in Amerika als in Europa, schier overal als zoodanig erkenning vond, ook in den kring der Gereformeerden, ja bij onze Gereformeerde voormannen, zooals er velen op het zendingscongres te Amsterdam in 1890 vergaderd waren; en wel om te spreken over zendingelingsbeginselen.

Welnu, van dat zendingelingsambt, waarvan de dragers zendingelingen geheeten werden, zeg ik nu, dat het treffende overeenkomst vertoont met het evangelistenambt.

Voor die bewering beroep ik mij in de eerste plaats op Dr. A. Kuyper, die dit op het genoemde congres met zoovele woorden zeide; en op het geheele congres, dat met deze uitspraak heeft ingestemd.

Ik kan mij daarvoor verder beroepen op wat volgens Gods Woord de taak der evangelisten was, zoo vaak als n.l. blijkt, dat de taak onzer zendingelingen daarmede geheel overeenkomt.

Bij wat volgens Gods Woord de taak der evangelisten was, heb ik boven reeds stilgestaan. Hun taak is gelegen in prediking van het evangelie, en zulks niet binnen de grenzen eener bepaalde gemeente, maar naar buiten, in de wereld der volken. En voorts de zorg voor den groei en de institueering der jonge gemeenten, die door die prediking ontstaan en vergaderd worden. Zij hebben in het kort deel aan de zendingstaak, die eerst aan de apostelen was opgedragen, en die later op de gemeente overgaat, als zij geroepen wordt om zulke mannen als Barnabas en Saulus af te zenden tot het zendingswerk.

Maar is dat nu niet juist, wat de zendingelingen ook doen? Worden zij niet gezonden om het evangelie te brengen in de wereld der volkeren? En om daar Gemeenten te stichten?

Wat was aan de evangelisten opgedragen, wat ook niet tot de taak onzer zendingelingen behoort?

Wijlen Prof. Sillevius Smitt heeft het onderscheid tusschen de evangelisten en onze zendingelingen trachten te handhaven door nadruk te leggen op den bijzonderen tijd waarin zij optraden, en op het nauwe verband waarin zij met de apostelen arbeidden. Maar het is duidelijk, dat zulks aan hun ambt als zoodanig niets verandert. Als dat zoo was, dan zou het ambt onzer ouderlingen en diakenen ook verschillen van dat der ouderlingen en diakenen van den eersten tijd; die immers ook in den tijd der apostelen, en in verband met dezen arbeidden, zoo zelfs, dat een apostel zich mede-ouderling noemt (1 Petr. 5:1), en zij met de ouderlingen te Jeruzalem, volgens niemand minder dan Dr. Kuyper, den kerkeraad der gemeente van Jeruzalem vormden. Voor de bepaling van wat hun ambt was komt het er niet op aan, in welken tijd, en naast welke menschen zij optraden, maar alleen, wat tot hun ambtelijke taak behoorde. En dan geldt van den evangelist, wat Ds. J. van Andel in zijn commentaar over den Efezerbrief zegt, bij de verklaring van Ef. 4:11: „De evangelist is de zendingeling; zijn werk is het om het evangelie te prediken aan hen, die nog niet geroepen zijn; de geloovigen te vergaderen; de gemeente onder ouderlingen te stellen, en, zoolang er uit haar midden nog geen leiders der kudde gevonden kunnen worden, zelve zich met hare leiding te belasten.”

v. D.

BRIEF UIT AMERIKA

„Reformatische Polemieken”.

De vrijzinnigen in de Presbyteriaansche kerk hebben weer een victorie behaald. De Presbyterie (classis) van Philadelphia wordt gewoonlijk als de meest orthodoxe Presbyterie van heel de kerk beschouwd. Nu is echter ook deze Presbyterie onder beheer van de „Auburn Affirmationists” en hun vrienden. De pas verkozen „moderator” (voorzitter) voor het volgende jaar is een „Affirmationist”. Ook zijn er onderscheidene veranderingen in het reglement der Presbyterie aangenomen die er op aangelegd zijn de centrale macht der „General Assembly” te verzegelen. Daarbij zijn de rechtzinnigen bijna zonder uitzondering van invloedrijke commissies verwijderd. De ijzeren hand van het centrale bureau ligt nu wel zwaar op de Presbyterie.

Natuurlijk worden de ongeloovige predikanten onder dit alles steeds voortvarender in hun op-

treden. Gelijk de aanhangers der Groninger school zich in 't midden der vorige eeuw steeds drierst openbaarden, zoo gaat het nu hier met de „Affirmationists” en hun vrienden. Menig staaltje zou hiervan te vertellen zijn.

Nu mocht men verwachten dat de rechtzinnigen zich onder zulke omstandigheden als een eenig man rondom hun aangewezen leider, Dr. Machen, zouden scharen. Dan toch, zoo men dit verwachtte, zou men toonen de geschiedenis der kerkkerkster in Nederland kennen, eigenlijk verwachten is, naar ik meen, dat de „vrienden” van Machen hem nu in den steek zullen laten. Men herinnert zich de voorspelling van Ds. Buytendijk in 1862 in antwoord op Ds. van Toorenbergen. Neen, zeide Ds. Buytendijk, de geloovige predikanten zouden zich niet rondom hunne vervolgde medebroeders, die in het kerkelijk geding voet bij stuk hielden, scharen om hen te verdedigen. „De één zou zeggen, het zijn heethoofden, rustverstoorders; een ander zal meenen, dat zij het anders hadden behooran aan te leggen; de derde, dat de tijd voor zoodanigen stap nog niet rijp is; een vierde zal in stille hun geloofsmoed bewonderen, maar met dat al uit wijze voorzichtigheid (!) hen aan hun lot overlaten”.

Welnu zóó staan de zaken weer. De houding van vele „geloovige predikanten” in de Presbyteriaansche kerk in betrekking tot dingen die in de naaste toekomst moeten gebeuren, zou gemakkelijk te voorspellen zijn.

Trouwens, de geschiedenis heeft zich in dezen reeds weer herhaald. Men weet dat dank zij Groen van Prinsterers actie de Synode in 1843 zich schijnbaar gedrongen zag zich uit te spreken op welke wijze de predikanten gehouden waren „het wezen en de hoofdzak” der kerkleer aan te nemen. Met spanning zag men uit naar wat de Synode in dezen zou besluiten. Ze was in de klein. Toen, op het allerkritiekste oogenblik, pas voor de vergadering der Synode, verscheen Da Costa „Rekenschap van Gevoelens”. Dit geschrift werd nu „de reddende engel” voor de Synode. Da Costa wilde geen strikt handhaven der formulieren. Hij wilde geen kerkrechtelijken strijd. De kerk was ziek en moest „uitziken”. „De ontwikkeling der krankheid aan de ééne zijde en de vrije en ruime toediening van Gods Woord aan de andere zijde, dat is wat de Vaderlandsche kerk, naar Da Costa's meening, noodig heeft”. (De Reformatie 20 Maart '36, p. 213. C. V.)

De actie van Groen was hierdoor lam geslagen. Da Costa's „anticonfessionele wapenkreet” had de phalanx der rechtzinnigen verbroken. Was dit dezelfde Da Costa die een twintig jaar te voren zijn „Bezwaren tegen den Geest der Eeuw” geschreven had? Ja het was dezelfde Da Costa. Het bleek nu, dat hij zijn strijd, zoo dapper op wetenschappelijk gebied gestreden, niet tot in het kerkelijke wilde doorvoeren.

Van dit alles hebben we nu een parallel geval. Toen enkele jaren geleden Dr. Machen Princeton Seminary verliet had hij nog vele „vrienden”. Ze wilden met hem „protesteren” tegen „den geest der eeuw” in de Presbyteriaansche kerk. Sommigen hunner hebben zich op dit punt zeer verdienstelijk gemaakt. Doch hierbij kon en mocht het niet blijven. Het kerkelijk vraagstuk moest naar voren gebracht. De „General Assembly” moest gedrongen worden zich over de beteekenis van het onderteekenen der formulieren uit te spreken. Feitelijk is het weer de strijd om „quits” en „quatenus” die nu in verband met de „Independent Board for Presbyterian Foreign Missions” op de baan is gekomen. Het kerkelijk vraagstuk is eindelijk op het tapijt gebracht. En nu trekken zich de „vrienden” van Dr. Machen terug. Op het allerkritiekste oogenblik, nu de „General Assembly” in Mei kerkrechtelijk uitspraak zal moeten doen over hen die volhouden dat de formulieren onvoorwaardelijk moeten gehandhaafd, verzaken de „vrienden” hun leider.

Natuurlijk geven ook deze „vrienden” rekenschap van hun gevoelens. De ééne zegt dat Dr. Machen te voortvarend is. De ander meent dat hij, omdat hij geen predikant eener gemeente is, de praktische bezwaren tegen voortvarende actie te veel uit het oog verliest. Voor een derde is de tijd van doortasten nu nog niet gekomen, terwijl een vierde meent, dat die tijd reeds lang voorbij is. Maar alle vrienden zijn het hierover eens dat ze het medisch in plaats van het juridisch principe in den kerkelijken strijd willen toepassen. Ze houden van het „zielen en doorzielen”. Da Costa's geest heeft ook nu weer veel kwaads gedaan. De „vrienden” houden veel van Beets die zeide: „Laat de Kerk staan, God laat haar ook staan”. Van gehoorzaamheid, ook in het kerkelijke, weten ze niet genoeg.

Gelukkig laat Dr. Machen onder dit alles den moed niet zakken. Het geveugelde woord van Calvijn: „Een hond blaft, wanneer men zijn mees-ter aanrandt; waarom dan toch zwijgen zij, die tot Zijne getuigen door Hem zijn gezalfd?” heescht hij ten volle. Wars van valsche synthese wil hij ook in het kerkelijke, recht door zee.

C. VAN TIL-

Indat we onder een debat, ra Houting, nem

De erken eigen

1. Het vraags
2. Ten gunste
3. Met een ve
4. Voor een
5. Hoe bezwa
6. Het licht van
7. dat allelei
8. Het bezwa
9. Het bezwa
10. Het bezwa
11. Het bezwa
12. Het bezwa
13. Het bezwa
14. Het bezwa
15. Het bezwa
16. Het bezwa
17. Het bezwa
18. Het bezwa
19. Het bezwa
20. Het bezwa
21. Het bezwa
22. Het bezwa
23. Het bezwa
24. Het bezwa
25. Het bezwa
26. Het bezwa
27. Het bezwa
28. Het bezwa
29. Het bezwa
30. Het bezwa
31. Het bezwa
32. Het bezwa
33. Het bezwa
34. Het bezwa
35. Het bezwa
36. Het bezwa
37. Het bezwa
38. Het bezwa
39. Het bezwa
40. Het bezwa
41. Het bezwa
42. Het bezwa
43. Het bezwa
44. Het bezwa
45. Het bezwa
46. Het bezwa
47. Het bezwa
48. Het bezwa
49. Het bezwa
50. Het bezwa
51. Het bezwa
52. Het bezwa
53. Het bezwa
54. Het bezwa
55. Het bezwa
56. Het bezwa
57. Het bezwa
58. Het bezwa
59. Het bezwa
60. Het bezwa
61. Het bezwa
62. Het bezwa
63. Het bezwa
64. Het bezwa
65. Het bezwa
66. Het bezwa
67. Het bezwa
68. Het bezwa
69. Het bezwa
70. Het bezwa
71. Het bezwa
72. Het bezwa
73. Het bezwa
74. Het bezwa
75. Het bezwa
76. Het bezwa
77. Het bezwa
78. Het bezwa
79. Het bezwa
80. Het bezwa
81. Het bezwa
82. Het bezwa
83. Het bezwa
84. Het bezwa
85. Het bezwa
86. Het bezwa
87. Het bezwa
88. Het bezwa
89. Het bezwa
90. Het bezwa
91. Het bezwa
92. Het bezwa
93. Het bezwa
94. Het bezwa
95. Het bezwa
96. Het bezwa
97. Het bezwa
98. Het bezwa
99. Het bezwa
100. Het bezwa

Nadat ik het
schreef en verzo
der de oogen, g
Lewarders Kerk

Vragen e

Omdat het di
ligt, moesten w
hebben, die nie
Nadat ik met
ang winden m
lenand, die nog
scherend, half
minee”.

„Is die dan z
an gehoord.

„Nee,” zei A
moet U maar e
Prof. H. H. he
Dat moest ik
ok gelezen, en
ernstig, wat de
ingebacht. Ma
Wel een slag in
een slag in het
leringen, die b
ten gronde rich
worden voor de
over Donatiste
wuschlijst. Ma
laterij bij verz
„Wij schippe
en de belijdenis
elch, wat eig
Toen zijn we
londen we niet
En toen heb
Dat ik er blij
conferentie zoo
groote bezwaren
Ik begon met
rustdag en Zats
toch staat, dat
„Dan was er
Andries. Maar
voldoende. De
chiseerd had, le
het feit, dat Pe
voorgeschreven
der week iets r
Wij hadden
argument leere
Israël was na
het loon; de rus
had alles volbr
dag der opstans
„Staat dat in
wend. Natuurli
het zoo berede
gekomen en die
voldoende. Ma
op den dag vs
schen, zonder
gekomen dan
erbruikt zijn e
brengen. Als e
op den eersten